

Některé věci se
nemohou stát.
Nebo snad mohou?

Ne. Nejsem mrtvý. Ale něco je přesto jinak. Úplně jinak. Když zase otevřu oči, vypadá svět kolem mě úplně jinak. Je tak... barevný! Nebo přesněji: najednou je doopravdy barevný. Vypadá to, jako kdyby se přidalo pár barev, které tam předtím nebyly. Kromě toho je všechno ostřejší. Najednou rozpoznávám detaily, kterých jsem si nikdy předtím nevšiml. Přímo vedle mě na zemi leze malý brouček. Má barvu, která je pro mě úplně nová, a mnoho černých teček na zádech. K nevíře. Co se to jen stalo?

Zvednu se a otřepu se. To znamená: chci se otřepat, ale protože se přitom začnu strašně kymáčet, okamžitě s tím zase přestanu. Znamená to, že už svoje tělo nemám pod kontrolou. A když se rozhlédnu, vím proč: jsem najednou neuvěřitelně vysoký. Tedy, chci říct: dlouhý. Moje hlava se najednou vznáší vysoko nad zemí – až se mi z toho točí! Tomu, že se mi točí hlava, ostatně odpovídá i to, že mě šíleně bolí. Chci zamňoukat, ale z tlamy mi vyjde zvuk, který mě vyděsí:

zrovna jsem vyslovil jednoznačné „ajaj“. Ajaj. A-J-A-J. Slovo. Lidské slovo. Odkdy umím mluvit?

Přímo pod sebou uslyším velice žalostné mňoukání. Podívám se tam a spatřím černou kočku, která leží natažená podél cívky a kroutí se ze strany na stranu. Tahle černá kočka mi přijde zvláštním způsobem velice známá. Vypadá jako... podívám se na ni pořádně ještě jednou... opravdu, vypadá jako já! A to navlas stejně! Na zemi přede mnou leží Winston Churchill. O tom není pochyb! Přeběhne mi mráz po zádech. Pomalu mi svítá, že ten zásah před chvílí musel něco úplně otočit naruby. Když přede mnou leží Winston, nejsem snad...? Ale ne, to přece není možné! To se přece nemohlo stát!

Seberu všechnu odvahu a opatrně se podívám na sebe dolů. Opravdu. Modré džíny. Kotníkové sportovní boty, jejichž barvy si doopravdy všimnu až teď. Je velice křiklavá. To určitě musí být růžová. Tyhle boty znám. Patří Kíře. Teď zvednu svoji levou přední nohu a pozoruju svoji tlapku. Chyba. Tam, kde ještě před chvílí byla tlapka, je teď ruka. U všech olejovek! Proměnil jsem se v člověka! A ne v ledajakého, ale v Kíru!

„Winstone, co se to tu děje? Co se stalo?“

Kira. Jednoznačně Kířin hlas. Ale odkud přichází? Já jsem přece Kira, a nic jsem neřekl. Stále ještě totiž nemám slov.

„Hej, Winstone, slyšíš mě?“

Protože jediný živočich v mé blízkosti je kočka u mých nohou, musí to být určitě ona, kdo se mnou mluví. Čili se mnou svým způsobem mluví Winston. Winston mluví s Winstonem. No to jsme se tedy dostali do pěkné bryndy! V hlavě mi teď hučí ještě hlasitěji. Asi bych měl odpovědět nějak lépe, ale představa, že teď promluví, mi nahání strach. Jen do toho! Zkousím sám sebe uklidnit a odkašlu si.

„Eh, já, eh – já jsem tady nahoře.“

Kočka ke mně udiveně vzhledne.

„Jsi to ty, Winstone?“ slyším ji.

Opravdu. Jednoznačně ji slyším a zní to jako Kiřin hlas. Kočka ovšem ani nemňoukla, ani nic neřekla. Zjevně slyším její hlas v hlavě! To je na mě opravdu moc, hlavně když ještě musím stát na dvou. Posadím se na zem.

„Říkala jsi něco?“ vyzvídám od kočky, která vypadá jako Winston. „Tedy, chci říct, doopravdy něco říkala?“

Kočka se ke mně přiblíží a změří si mě.

„Nemám ponětí, jsem tak zmatená. Říkám něco? Neříká mi to tak. Já... já... myslím, že si to spíš myslím.“

Přesně tak to je. Slyším Kiřin hlas ve své hlavě, protože slyším její myšlenky. Pane na nebesích! Dobrý kočičí bože, pokud existuješ, cos nám to tu nadrobil a hlavně – proč?

Funguje to také obráceně? Podívám se na kočku a myslím si: slyšíš teď i ty mě?

„Ano, takhle tě taky slyším,“ dostanu okamžitě odpověď. K nevíře. Můžu se v myšlenkách bavit s kočkou, která vypadá jako Winston a zní jako Kira. Tak se tomu podívejme na zoubek.

„Kdo jsi?“ vyzvídám, ačkoli odpověď si už vlastně můžu domyslet.

„Myslím, že jsem Kira. Zrovna jsem ovšem zjistila, že už nevypadám jako Kira, ale jako Winston.“

„Hm, jsem na tom stejně. No, vlastně obráceně: tedy, jsem Winston, ale vypadám jako Kira.“

„To je celé postavené na hlavu! To jsme se vyměnili?“
Přikývnu.

„Přesně tak to vypadá.“

„Ale proč?“

„Nemám tušení. Ale určitě to má co dělat s tím hrozným světlem a s tou ránou, která nás zasáhla,“ přemýšlím.

„Myslíš ten blesk?“ vyzvídá Kira, která teď vězí ve starém Winstonovi.

„Byl to blesk?“

„Myslím, že ano. Vždyť přece byla bouřka. To hrozné světlo, ta strašná rána... řekla bych, že nás zasáhl blesk. Je zázrak, že jsme to vůbec přežili.“

Zřejmě má pravdu. Je to zázrak. Nepřežil jsem ho ovšem ve svém starém těle. To mi pořád ještě nejde na rozum. Jak je to jen možné?

„Možná to bude souviset s mým přáním,“ přemýšlí Kira.

„Eh? S jakým přáním?“

„No, chvíli předtím, než udeřil blesk, jsem si přála být někým jiným.“

„Pravda,“ vzpomínám si. „Taky jsi to řekla. A je zajímavé, že jsem si chvíli předtím myslel totéž.“

Povzdychneme si. Oba současně.

„No,“ konstatuje Kira, „tak se nám asi přání splnilo a vyměnili jsme si to. Teď jsi já a já jsem ty. Kira je Winston a Winston je Kira. Páni, v tom aby se čert vyznal!“

To má úplně pravdu. U všech fousků, které už teď nemám – taková zatracená směla!

Když zase přijdeme do naší ulice, koupu se ve vlastním potu. Nikdy bych neřekl, že chůze po dvou je tak namáhavá. Jakmile se pořádně nepodívám, kam chci jít, začnu se kymáčet – neumím si ještě poradit se svojí novou velikostí. Naštěstí při našem příchodu nejsou ani Anna, ani Werner doma. Určitě je na nás velice zvláštní pohled a to poslední, co bych teď potřeboval, jsou zvědavé otázky lidí, se kterými bych se pak musel bavit.

I Kira je se svojí novou podobou všechno, jen ne spokojená. Když dorazíme do bytu, padne do mého pelíšku a natáhne všechny čtyři nohy do stran.

„Winstone, tahle výměna je katastrofa! Musíme se

rozhodně zase vrátit zpátky! Tak rychle, jak jen to bude možné – vážně! Nemůžu přece strávit zbytek života jako kočka!“

„No, já bych byl taky rád co nejrychleji zase čtyřnožec,“ přitakávám. „Jen – jak to provedeme? Mám nepříjemný pocit, že to nebude tak jednoduché.“

„Možná nás musí znovu zasáhnout blesk a pak si musíme přát, aby vše bylo při starém?“ navrhuje Kira. Zavrtím hlavou.

„Nechat se znovu zasáhnout bleskem? Copak to jde tak jednoduše? A vůbec: ani nevíme, jak se to doopravdy stalo. Jestli to bylo tím bleskem. Nemám tušení. Nebo už jsi někdy slyšela o lidech, kteří byli zasaženi bleskem, a pak z nich byl někdo jiný?“

Kira švihá ocasem sem a tam a nešťastně mňoukne.

„Ne, neslyšela. A kdyby mi někdo vyprávěl, že je něco takového možné, považovala bych ho za blázna.“

„Tak vidíš. To, co se nám stalo, tedy zjevně není normální. A věřím, že dokud nepřijdeme na to, proč teď vězíme v nesprávném těle, nebudeme mít šanci se z něj zase dostat.“

Kira ze sebe vydává podivné funivé zvuky.

„Kiro, všechno v pořádku?“ vyzvídám.

„Ne, ani trochu. Nejraději bych vyla a ani to jako kočka nemůžu! Je to prostě příšerný!“

Obávám se, že Kira má pravdu. Opravdu je to pří-

šerné. A bude to určitě ještě příšernější, až se budu muset poprvé bavit s Annou a ona si bude myslet, že jsem Kira. Co jí pak jen řeknu? Co říkají dvanáctileté dívky svým matkám? Dobře, byl jsem teď párkrát s nimi oběma, ale odborníkem bych se zdaleka nenazýval. Takovou hádku, jaká se mezi nimi odehrála dnes v poledne, bych určitě na dvou nohou nestál. Každopádně ne tak, abych mezitím nepřepadl. A jéje! Tajně pevně doufám v to, že se zítra ráno probudím a zjistím, že to vše byl jen zlý sen.